

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/131/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115012079
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2115012079.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b), písmeno c) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 5.5.2021, č.k. 5T/124/2015-127, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.3.2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

1. Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 5.5.2021, č.k. 5T/124/2015-127, bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného, že od mesiaca jún 2014 až doposiaľ si v mieste bydliska, ani inde na území Slovenskej republiky, ako otec maloletého C. D., nar. XX.XX.XXXX, riadne neplní vyživovaciu povinnosť, ktorá mu vyplýva zo Zákona o rodine, a rozsah ktorej mu bol naposledy určený rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 26P/36/2013-62 zo dňa 28.11.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.12.2013 tak, že mu bolo výživné na mal. C. zvýšené na sumu 160,-EUR mesačne, ktoré je povinný platiť vždy do 15.dňa v mesiaci vopred k rukám matky E. D., trvalo bytom F., G. D. H.XXXX/XX, pričom túto povinnosť si od júna 2014 vôbec neplní, hoci vedel o existencii svojej vyživovacej povinnosti a napriek tomu nevyužil všetky svoje schopnosti a možnosti k nájdeniu si stáleho pracovného pomeru, do evidencie uchádzačov o prácu sa nezaevidoval, zamestnal sa až v júli 2015 a napriek tomu, že od tejto doby mal dostatočný príjem, tak si svoju vyživovaciu povinnosť naďalej neplnil, na výživu maloletého syna neprispieval ani iným spôsobom, čím mu za uvedené obdobie vznikol dlh na výživnom vo výške 13.280,-EUR, pričom uvedený skutok spáchal napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Trnava č. k. 2T/32/2014-95 zo dňa 25.03.2014, právoplatným dňa 29.05.2014, uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa §207 ods.1, ods.3 písm. b) Trestného zákona, teda najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a takýto čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený, čím spáchal prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona účinného do 31.12.2019. Za to bol odsúdený podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný a to písomným podaním zo dňa 11.06.2021, s týmto obsahom: „Dolu podpísaný A. B. sa týmto odvolávam na rozhodnutie Okr. súdu Trnava zo dňa 7.6.2021.“ Rozsudok Okresného súdu Trnava v trestnej veci obžalovaného bol vyhlásený dňa 5.5.2021 a písomné vyhotovenie bolo obžalovanému doručené dňa 7.6.2021. Preto odvolací súd posúdil podanie obžalovaného ako odvolanie proti rozsudku uvedenému v odseku 1 tohto uznesenia,

keď obžalovaný zrejme omylom označil rozsudok dátumom, kedy mu bolo skutočne doručené jeho písomné vyhotovenie, nie dátumom, kedy bol vyhlásený. Napriek opakovanej snahe prvostupňového súdu, nepodarilo sa mu dosiahnuť spresnenie podaného odvolania v tom smere, aby bolo zrejme, proti ktorým výrokom prvostupňového rozsudku podáva obžalovaný odvolanie. Odvolací súd preto postupoval v prospech obžalovaného a preskúmal všetky výroky rozsudku prvostupňového súdu (odsek 1 tohto uznesenia) a to z hľadiska, či boli vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu, či zistenia a závery z nich vyplývajúce korešpondujú z vykonanými dôkazmi a či boli dodržané práva obžalovaného na spravodlivý proces. .

3. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

4. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolaní v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti všetkým výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutých výrokov a konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

5. Prvostupňový súd odôvodnil výrok o vine najmä tým, že rodným listom maloletého C. D. nar. XX.XX.XXXX bolo preukázané, že jeho biologickým otcom je obžalovaný, ktorý bol rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 28.11.2013, sp. zn. 26P/36/2012 zaviazaný prispievať na výživu svojho syna C. D. sumou 160 Eur mesačne. Z výpovede svedkyne E. D. vyplynulo, že obžalovaný o svojho syna neprejavuje v podstate žiaden záujem, keďže ho nenavštevuje, nekontaktuje a nezaujíma sa o neho. Za inkriminované obdobie obžalovaný žiadnym spôsobom neprispel na výživu maloletého. Od mesiaca jún 2014 (vrátane) do dňa vyhlásenia tohto rozsudku vznikol dlh na výživnom vo výške 13.280 Eur. Obžalovaný nepoprel, že je otcom maloletého syna C. a nepoprel ani to, že výživné v rozsahu, aký mu bol určený súdom, neplní. Uviedol, že za predchádzajúce neplnenie si vyživovacej povinnosti bol už odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu v Trnave sp.zn. 2T/32/2014 a dlžnú sumu mal vyplatiť do 29.05.2015, ale zatiaľ to nevyplatil. Po nadobudnutí právoplatnosti trestného rozkazu 2T/32/2014 pokračoval v neplnení si vyživovacej povinnosti, teda je na výživnom dlžný sumu 2.560 Eur. Bránil sa jedine tvrdením, že výživné neplatí pre vlastnú nepriaznivú finančnú situáciu. Výsledky procesu dokazovania dávajú súdu bezpečný záver na skonštatovanie, že obžalovaný ako všeobecne trestne zodpovedný subjekt s individuálne určenou povinnosťou tým, že najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 ods. 3 písm. b) písm. c) Tr. zák. tak po stránke objektívnej ako i subjektívnej. Z hľadiska zavinenia súd konanie obžalovaného kvalifikoval ako nepriamy úmysel, pretože obžalovaný vedel, že svojím konaním, resp. opomenutím konania, na ktoré bol povinný, môže spôsobiť porušenie objektu chráneného Trestným zákonom a pre tento prípad s tým bol aj uzročený.

6. Zistenia a závery prvostupňového súdu, uvedené v predchádzajúcom odseku, podľa názoru prvostupňového súdu, dostatočne preukazujú vinu obžalovaného zo spáchania uvedeného trestného činu. Súd vykonal dokazovanie na zistenie skutkového a právneho stavu v dostatočnom rozsahu, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku a vyvodil z neho logické závery. Vinu obžalovaného nespochybňuje žiaden vykonaný dôkaz; nebolo preukázané, že by existovali skutočnosti

objektívnej povahy, ktoré by zabránili obžalovanému plniť si jeho vyživovaciu povinnosť, ktorá trvala po celý čas, vymedzený v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

7. Pokiaľ ide o uloženie trestu, prvostupňový súd uviedol, že pri existencii jednej poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák. (priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval) a jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák. (bol už za trestný čin odsúdený), prihliadol i na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. V tomto smere majú nepochybný význam vyjadrenie obžalovaného o posledných zamestnaniach v zahraničí a tiež i údaje vyplývajúce z odpisu jeho registra trestov, z ktorého je zrejmé, že obžalovaný bol doposiaľ už 4-krát súdne trestaný pre rôznorodú trestnú činnosť, vrátane trestného činu zanedbania povinnej výživy (záznam č. 3 registra trestov). Vychádzajúc z trestnej sadzby ustanovenej v § 207 ods. 3 Tr. zák. (jeden rok až päť rokov) súd nadobudol presvedčenie, že na obžalovaného, ktorý si zjavne vôbec neuvedomuje spoločenskú závažnosť svojho ľahostajného prístupu k rodičovským povinnostiam, je potrebné na dosiahnutie účelu trestu - najmä nápravy obžalovaného, pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, nakoľko podmienené odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp.zn. 2T/32/2014 zrejme nesplnilo svoj účel, keďže obžalovaný podľa vlastného vyjadrenia aj po nadobudnutí právoplatnosti trestného rozkazu pokračoval v neplnení si vyživovacej povinnosti, napriek tomu, že v inkriminovanom období bol zamestnaný v Nemecku a Českej republike. Súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody.

8. K rozhodnutiu o treste a spôsobe jeho výkonu, sa vzťahujú rovnaké úvahy odvolacieho súdu, ako sú uvedené v ods. 6, prvá teda tohto uznesenia odvolacieho súdu. Uložený trest, pokiaľ ide o jeho výšku a spôsob výkonu, považuje odvolací súd za primeraný a spravodlivý. Okrem argumentov uvedených prvostupňovým súdom, odvolací súd dodáva, že uložený trest vyjadruje zásadu stupňovania trestnoprávných sankcií u recidivujúceho páchatel'a trestnej činnosti, keď skorší, miernejší trest nesplnil funkciu tzv. individuálnej prevencie a nevedol obžalovaného k tomu, aby v období po jeho uložení, viedol riadny život.

9. Samotné konanie pred prvostupňovým súdom bolo realizované v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a obžalovanému bola daná reálna možnosť uplatniť jeho práva na obhajobu.

10. Preto odvolací súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného v celom rozsahu ako nedôvodné a zamietol ho podľa § 319 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.